

ken varer, der hidrører fra et medlemsland, eller som frit kan omsættes dér, og som er blevet eksporteret til et andet medlemsland, skal kunne genindføres i den eksporterende stat, uden at denne kan pålægge varen nogen form for told, kvantitative restriktioner eller træffe foranstaltninger med tilsvarende virkning. For at sikre denne regels gennemførelse har Kommissionen i overensstemmelse med art. 91, stk. 2, udstedt forordning nr. 8 af 16. marts 1960, som er undergået en mindre teknisk ændring ved forordning nr. 13 af 15. marts 1961.

B. Udenrigsministeriet har gennem ambassaderne i fællesmarkedslandene indhentet oplysninger om, hvilke skridt de enkelte medlemslande har taget for at opfylde Fællesmarkedstraktatens bestemmelser vedrørende den frie bevægelighed for personer og tjenesteydelser, herunder bestemmelserne i den ovenfor omtalte forordning nr. 15.

Af de fra ambassaderne modtagne oplysninger fremgår, at bortset fra Den tyske Forbundsrepublik er der endnu ikke i medlemslandene udstedt love, forordninger eller bekendtgørelser med henblik på opfyldelsen af Fællesskabets bestemmelser for de her nævnte områder.

I Den tyske Forbundsrepublik har forordning nr. 15 givet anledning til ændring af den tyske pasforordning, således at det for fremtiden vil være muligt for personer, der er statsborgere i et andet fællesmarkedsland, uden pas eller visum, men blot i besiddelse af et gyldigt officielt legitimationskort at indrejse i Forbundsrepublikken. Ifølge de nugældende bestemmelser kan udlændinge ikke søge beskæftigelse i Tyskland uden særlig tilladelse. Der er imidlertid bebudet en ordning, som vil bringe de tyske regler om arbejdstilladelse for udenlandske arbejdere i overensstemmelse med bestemmelserne i forordning nr. 15. Ifølge oplysningerne fra ambassaderne i Beneluxlandene påtænker Holland, Belgien og Luxembourg alle at tilpasse deres lovgivning og administrative forskrifter, så disse bliver forenelige med bestemmelserne i forordning nr. 15.

C. Traktatens art. 155 pålægger Kommissionen at overvåge overholdelsen af de i traktaten indeholdte bestemmelser og af de bestemmelser, der træffes af Fællesskabets institutioner.

Hvis en medlemsstats myndigheder ikke

opfylder en forpligtelse, der følger af traktaten eller af en forpligtende beslutning truffet af Rådet eller Kommissionen, kan art. 169 komme til anvendelse. I så fald kan Kommissionen fremsætte en motiveret udtalelse om forpligtelsens tilsidesættelse. Hvis den pågældende stat ikke inden en fastsat frist har rettet sig efter Kommissionens udtalelse, kan Kommissionen indbringe sagen for Domstolen. Ligeledes kan en anden medlemsstat ifølge art. 170 rejse klage for Domstolen mod den stat, der hævdes ikke at have opfyldt sine forpligtelser. I begge tilfælde er Domstolens afgørelse bindende.

Som eksempel på, hvorledes en forordnings bestemmelser sikres gennemført, kan nævnes, at der i en netop vedtaget forordning om anvendelsen af Fællesmarkedstraktatens artikler 85 og 86 vedrørende monopoler og virksomheders sammenslutninger nøje er beskrevet, hvilke forholdsregler Fællesmarkedets institutioner kan træffe med henblik på forordningens gennemførelse.

Kommissionen kan således kræve alle nødvendige oplysninger af medlemslandenes regeringer og myndigheder samt erhvervsvirksomheder og sammenslutninger af erhvervsvirksomheder.

Såfremt Kommissionen finder, at konkurrencen inden for en bestemt sektor i Fællesmarkedet er begrænset som følge af monopoler, aftaler eller lignende, kan den iværksætte en undersøgelse, hvortil virksomheder og sammenslutninger af virksomheder er pligtige at bidrage, såfremt Kommissionen fremsætter anmodning derom.

Medlemsstaterne, enkeltvirksomheder og sammenslutninger af virksomheder inden for Fællesmarkedet er endvidere forpligtet til at medvirke ved fremskaffelsen af nødvendige dokumentationer til opklaring af sager vedrørende monopoler, aftaler og lignende. Til dette formål kan Kommissionens repræsentanter således hos virksomhederne kræve adgang til

- a. at kontrollere bøger og andre faglige dokumenter,
- b. at tage kopier og ekstrakter af bøger og faglige dokumenter,
- c. at anmode om mundtlige fremstillinger,
- d. at undersøge virksomhedernes lokaler, områder og transportmidler.